

TEMPS DE SILENCI

*Més profund que la paraula
mateixa, és el silenci*

Jünger

El mes de novembre marca fites. El Centre de Cultura, seu de la revista i dels cicles cinematogràfics programats per Temps Moderns, haurà estat obert al públic durant tres dies-el pont de *Tots Sants*- de les 19 fins a les 22 hores. Divendres, dissabte i diumenge, jornades de portes obertes amb motiu de la Mostra de Cinema de l'Àfrica.

Durant aquest mes, dos cicles ben diferents però que reuneixen dos directors amb personalitat. **Andrzej Wajda** i **Robert Bresson**, una tanda polonesa i una altra francesa, dues formes diferents de fer i d'entendre el cinema, però amb un denominador comú: la qualitat i el cinema d'autor.

Si Wajda no es cansa de referir-se a les tradicions i la identitat del poble polonès, Bresson s'allunyà premeditadament de la comercialitat i ens deixà tretze pel·lícules en quaranta anys de treball. Wajda va tenir sempre present la literatura polonesa, mentre que Bresson entengué que els grans creadors eren la millor font d'inspiració possible: **Jean Cocteau**, **George Bernanos**, **Dostoievski** o **Tolstoi** -combinat amb un esguard a les pàgines de la història- nodriren de contingut la seva filmografia.

Seria injust no fer una referència a la figura d'**Albert Ribas**, fins al mes

passat director del Centre de Cultura. És obligat el reconeixement al seu suport, tant pel que fa a la publicació de la revista des dels inicis com a l'activitat cinematogràfica desenvolupada. Donam la benvinguda també a **Francisca Niell**, relleu de Ribas a la direcció del centre i persona igualment vinculada a Temps Moderns.

La cartellera cinematogràfica anuncia clarament l'inici de la temporada. Nous i bons títols fan de reclam per tot arreu. **Nicole Kidman** encapçala amb dues pel·lícules la classificació que marca la taquilla, amb avantatge per a *Los otros*, darrer lliurament d'**Alejandro Amenábar**.

Un nou producte d'un director també caracteritzat per un cinema amb molta personalitat i que, en aquest cas, ha incorporat molts més mitjans i, si cal, molta més ambició a més de feina -la banda musical és novament original seva-. L'enigma i la sorpresa esdevenen al final d'una originalitat que ha d'agrair-se. El to de la pel·lícula és en tot moment alt quant a tensió per a l'espectador. Recordem només, ja que hem d'acabar la redacció d'aquesta columna, un dels moments que esdevenen premonitors, els primers dies de convivència de la protagonista -Kidman- amb els nous servents: *el silenci és una cosa molt valorada en aquesta casa*.